Strategische kentering in Frankrijk?

* * In december 1967 motiveerde de toen-
* malige Chef d'Etat Major des Armées, Generaal *Ailleret* [1] het terugtrekken van de Franse strijdkrachten uit het NAVO-bondgenootschap. Zijn betoog, dat veel stof deed opwaaien en waaraan o.a. ook *De Militaire Spectator* [2] aandacht besteedde, liet aan duidelijkheid weinig te wensen over. Omdat in de NAVO de verdediging van Frankrijk zou zijn toevertrouwd aan Amerikaanse generaals, die de Franse strijdkrachten zouden gebruiken in een aan de US Army ondergeschikte rol, alsook omdat de Sovjetdreiging niet zó ernstig zou zijn dat de Franse landsverdediging alleen daarop zou moeten worden gebaseerd, wenste Frankrijk geen „alliance a priori". Frankrijk zou zich immers nog altijd bij een bestaand bondgenootschap kunnen aansluiten ingeval het land onverhoopt in een oorlog verwikkeld zou geraken. Ailleret annonceerde dat Frankrijk op grond van deze overwegingen had besloten een verdedigingsapparaat op te bouwen, gericht tegen niemand („dirigé contre personne"), doch in staat tot ageren tegen iedereen („mondial et tous azimuts"). De beslissing was genomen om te voorkomen, dat Frankrijk — bijna twee eeuwen lang het land van de vrijheid — met zijn verdedigingsautonomie ook zijn nationale onafhankelijkheid zou verliezen.

Aillerets opvolger, Generaal *Fourquet,* heeft nu een ander geluid doen horen [3]. Hij wil slechts een beperkt deelprodukt van de Franse defensie-inspanning — de zg. „force d'intervention", met als voornaamste taak een optreden buiten Europa — oriënteren op verdediging naar alle windstreken. Dat is wel een duidelijke uitspraak, doch zijn geformuleerde voornemens met het grootste gedeelte van de Franse strijdkrachten zijn kennelijk voor meer dan één uitleg vatbaar. Het is interessant eens de zeer uiteenlopende beoordelingen van twee Westduitse deskundigen weer te geven.

Adelbert Weinstein van de Frankfurter Allgemeine Zeitung acht het duidelijk [4], dat Fourquet een strategie voor ogen staat, afwijkend van de „tous azimuts"-gedachte en geconcentreerd op de ons allen bekende dreiging uit het oosten; een beperkte oriëntatie op één windstreek. Hij leidt dit af uit het feit, dat Fourquets verhaal breekt met de alles-of-niets-idee voor wat betreft het eventuele gebruik van nucleaire middelen. Fourquet tendeert nl. in de richting van een „graduated deterrent", een stramien waarin tactische kernwapens zouden passen. Weinstein concludeert: er is sprake van een totale verandering, van een nieuwe strategische conceptie, die niet verschilt van de NAVO-theorie. Hij vraagt zich ook af wat Fourquets streven zou kunnen zijn. Wil de generaal mogelijk weer Amerikaanse tactische kernwapens voor Frankrijk verwerven? *Wilhelm Meijer-Detring* [5] is daarentegen van mening, dat Fourquet zich niet afwendt van Ailleret, doch slechts een specificatie produceert. Zijns inziens blijft het verschil tussen de NAVO- en de Franse conceptie bestaan. Dat Frankrijk zich nu nog slechts met de dreiging uit het oosten zou gaan bezighouden, is niet de strategische realiteit. Het blijft de strategische kernwapens primair stellen, gaat wel akkoord met een bondgenootschap, doch volhardt in het afwijzen van integratie, in het overwegen van één mogelijk conflict, en zal zijn nationale politieke belangen buiten Europa blijven beschermen („force d'intervention").

De vraag of de Franse strategie het aantal windstreken inderdaad gaat beperken heeft nog geen unaniem antwoord gekregen.

Literatuur

1. E. Ailleret — *Rev. Déf. Nat.* **23**(1967)(12)1923.
2. Redactie — *Mil. Spect.* **137**(1968)(2)53; (3)101.
3. P. Fourquet — *Rev. Déf. Nat.* **25**(1969)(5)757.
4. A. Weinstein — *Survival* **11**(1969)(7)206.
5. W. Meijer-Detring — *Wehrkunde* **18**(1969)(7)337.